

1917-03-07

þÿ š Å À Á ¹ ± ⁰ ì Â ¡ í » ± ³/₄ - ± Á . 5 6 7

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/9775>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

«Σ' άφίνο γαία, μανούλα μου, ο' άφίνο γαία... Έχετε γαία, Εσθήρα μου και σας Εσθήρα...»

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ο πόλεμος επί του οικονομικού βίου της Τουρκίας έχουν απόβλεπτα αποτελέσματα. Η χώρα άνετη τρέπον τινά η πύλη δι' ής ή Κεντρική Εύρωπη ζητεί να διαφύγει τον αποκλεισμόν.

Οι ιδιώντες την Οθωμανικήν αυτοκρατορίαν άφίνοιον αυτούς να ενεργώσι τάς πάντα πράξεις όπως εξεύρωσι ός ολον τε κλεισάσας πόρους.

Ηδη, υπό το ένουν όμμα των Γερμανών, διαρρηγνύσονται τα συμβόλαια τα δεσμεύοντα αυτούς προς τας άλλας Εθνοκρατίας δυνάμεις.

Της δημοτικής κινήσεως μεταξύ Εθνοκρατικής Τουρκίας και Εύρώπης άποβήσας έκτάκτως δραστηρίας από τον αποκλεισμό των Δαρδανελίων, δ λυμνή τον Χαϊδάρ Πασά, κειμένου εναντι της Κωνσταντινουπόλεως, άκρος σπαθός της Βαγδάτης, άντανακίλ διά της κινήσεως του τίν-νέον κατάστασιν των πραγμάτων. Οι άριμοι διά το έτος 1916, θα δημοσιευθώσι μόλις τον προσεχί Ιούνιον.

Τουρνάντιον, ή έκθεσις του σιδηροδρόμου Ανατολής διά το 1915 εμψύχινει δις κατά την διάρκειαν της χρήσεως ταύτης 510,236 τόννοι εμπορευμάτων εναντι 317,217 τόννων το 1914 διεβιάσθησαν διά του Χαϊδάρ Πασά.

Η αύξησις όφελεται προπάντων εις τας άνάγκας του έφοδιασμού της Κωνσταντινουπόλεως και των Τουρκικών στρατευμάτων μαχομένων τότε εις την χειρόνησον της Καλλιπόλεως έντος δε επί όλικού βάρους 510,236 τόννων, 419,920 τόννοι μεταφέρθησαν από της Μ. Ασίας εις την Εύρωπ. Τουρκίαν και 90,316 τόννοι μόνον από της Εύρωπαικής Τουρκίας εις την Μ. Ασίαν.

Η αύξησις της μεταφοράς ήτο τή 1915 τόννοι 320,000 διά τα είδη τα προσωρισμένα εις την υπηρεσίαν του πλέμου, και 79,000 μόνον διά τα δημητριακά επί πλέον σημειοεισι μεγάλην αύξησιν φθισμάτων φαινίας, βοτύρου, άσπριωδών, άλατος, όρυζης, χάρτου, κ.λ.π.

Τα άποτέλεσματα του 1916 θα ύπερβαίνωσι βεβαίως κατά πολύ τα του 1915 διότι ή κατασκευή του σιδηροδρόμου Βαγδάτης έχει κάμει, εν τή μεταξί, μεγάλας προόδους.

Είνα γνωστόν δις δυνάμει της συμβάσεως 5 Μαρτίου 1908, ή Έταρεία του σιδηροδρόμου Βαγδάτης όφελει να ζητήση την έξουσιοδότησιν παρά της Οθωμανικής κυβερνήσεως, ήτις όφελει εν πρώτοις να μελετήση τά παρουσιασθέντα σχέδια και τους προ-υπολογισμούς. Η Τουρκική διοικήσις

Σιδηροδρόμος Βαγδάτης. Τμήματα, Μήκος εις χιλόμετρα, Έναρξις. Ίκόνιον—Βουλουρλί, Βουλουρλί—Όβλο Κισλά, Όβλο—Κισλά—Βοζεντι, Ποζαντι—Δοράν, Δοράν—Αδανα, Αδανα—Τοπράκ—Καλέ—Μαμουρά, Τοπράκ—Καλέ—Άλεξανδρέττα, Μαμουρά—Τοπράκ, Καλέ—Ραζ, Ραζ—Μουλαμπιζ—Τεραπουλά, Μουλαμπιζ—Καλίπιν, Τεραπουλά—ΤΕΛ—ΕΛ—Άριάδ, ΤΕΛ—ΕΛ—Άριάδ—Τοπράκ, Τοπράκ—Ραζ—Λε—Αν Ραζ—ΕΛ—Αν—Σαμάρρα, Σαμάρρα—Ισταμπούλα, Ισταμπούλα—Σουμνέν—Σουμνέν—Βαγδάτη.

Επί του υπερμεγέθους μήκους 2,435 χιλιομέτρων ύπερ χωρίζεται το Χαϊδάρ—Πασά από της Βαγδάτης ύπολειπόμενον 583 χιλόμετρα προς κατασκευήν, ή σύνδεσις όμως μεταξύ Βοσπόρου και Εδράτου εξηραλλοθή και πρόκει να σημειώσωμεν ότι τα δυσκολώτατα έργα τα προβάλλοντα κυρίως μεγάλα τεχνικά προσδόμματα συνετελέσθησαν διαρκούντος του Εύρωπαικού πολέμου.

Πράγματι, μέχρι τοσδε δύο ύπόχουσι κενά μεταξύ Βοσπόρου και Εδράτου. Το πρώτον ήτο ή διάβασις του Ταύρου, το δεύτερον ή το Άμανοί.

Άλλά το Τμήμα Μαμουρά—Τοπράκ παραδοθέν εις κοινήν χρήσιν κατά Φεβρουάριου του 1916 και χαράχθη εις ύψους 874 μέτρων συνδέει την πεδιάδα των Άδάνων μετά της Μεσοκαταμίας. Έκει εύρίσκειται ή μεγάλη σήραγγή του Παγκτά, διωρηθείσα τή 3/16 Ιουνίου 1915.

Εξ άλλου, ή διάβασις του Ταύρου συνετελέσθη εις ύψους 1,465 μέτρων. Είς το τμήμα τοστω πολλοί σιδηροδρομικοί μήκους 11 χιλιομέτρων διετήθησαν εξ ών ή του Πλεμετικ, παρεδόθη εις κοινήν χρήσιν κατά Δεκεμβρίου του 1914. Είς το μέρος τοστω ύπολείπονται μόνον να συνετελεσθώσι σήραγγές τινες ίνα τελεσθώ το τμήμα Ποζαντι—Δοράν, το όποιον θα έπιτερήνη την κατάβασιν από των όρέων του Ταύρου εις την πεδιάδα των Άδάνων.

Εν τέλει, την 17/30 Απριλίου 1915 έτέλεσαν τα έργα τινά της μεγάλης γεφυρας μήκους 810 μέτρων και έχουσι βάρος 3,400 τόννων ζευγνυούσης τον Εδρατήν.

Άναμφιβόλως, το τμήμα Μαμουρά—Τοπράκ, όπερ άποτελεί την διάβασιν του Άμανοί, έπιτερείται ακόμη στενήν δόδον, άλλ' οι Γερμανοί διατείνονται δις θα έγκαιρίωσι την πλατείαν δόδον εν αρχή του ένοστώτος έτους.

Όσον διά την διάβασιν του Ταύρου, τα προσδόμματα τα προερχόμενα εις της έλλειψως σιδηροδρόμων τινών έσχεδιασμένον άντιπροκύνονται εν μέρει διά της κατασκευής ύψηλών δόδων δι' αυτοκίνητα, καθ' ό λέγονται οι Γερμανοί, επί των όρέων ώσούτως του Ταύρου, διαρκούντος του πολέμου.

Οι Τούρκοι δέν παρέλπον την κατασκευήν άλλων δόδων ήτων επαλαϊωδούς σημασίας ή της Βαγδάτης, κεντημένων όμως μέγα ένδιαφέρον.

Ότω, συνετέλεσαν τον σιδηροδρόμον Κάφρα—Ιεροσολύμων και έπεξετεσαν ίκανώς πέρα την σιδηράν γραμμήν του Σινά. Η δόδος αυτή άποσπάται του Σιδηροδρόμου Κάφρα Ιεροσολύμων κατά τον σταθμόν Άφουλά και θα εξασφαλίζη την σύνδεσιν μετά της χερσονήσου Σινά.

Εν τή σκέψει των Νεοτούρκων δ λυμνή Κάφρα (Ητολεμαίη)—Άμ—ός διασκευασθή θα ένθρονι, χωρίς εις τον νέον σιδηροδρόμον, τον της Βηρυτού.

Όσον άφορά το σχέδιον του μεγάλου δικτύου, του λεγομένου της Μάρτης Φιλιάσεως, (Από Σαμνούντος εις Σεβάστειαν, από Άγκυρας εις Έρζερούμ κλπ.) μεταβρασθέντος υπό της Ρωσίας εις την Γαλλίαν μετά την

συνήθως πολύ τωθρά και άμελής, κεντροζόμενη υπό του πολέμου, μετ' ή κατάτου γοργότητος έδωκε τίν έξουσιοδότησιν διά την κατασκευήν.

Άπό Ίκόνιου (άκρον σταθμόν Άνατολής) εις Βαγδάτην, ύπολείπονται εν τή παρόντι μόνον προς κατασκευήν δύο τμήματα ίνα συνετελεσθώ άπασα ή έπιτερήσις.

Είς το παρά πόδας άπόδειγμα δεικνύομεν την πορείαν των εργασιών της γραμμής μετά των ημερομηνιών της έναρξεως της έκμεταλλεύσεως.

Έναρξις. 12/25 Οκτωβρίου 1904, 18/1 Ιουλίου 1911, 8/21 Δέβριου 1912, 14/27 Νοεμβρίου 1912, 17/1 Νοεμβρίου 1913, 19/1 Φεβρουάριου 1915, 7/10 Οκτωβρίου 1915, 2/15 Δέβριου 1912, 28/11 Ιουλίου 1911, 19/1 Ιουνίου 1911, 10/23 Ιουλίου 1915, 24/7 Οκτωβρίου 1914, 14/27 Αύγουστου 1914, 20/2 Ιουνίου 1911.

έπιτερεσθη τον κ. Παναγιά, εις Πετρούπολιν, νόμος της 12/25 Ιουνίου 1915, κατά παράβυσιν του διεθνούς δικαίου, παραχωρεί την κατασκευήν εις την Οθωμ. Κυβέρνησιν. Η έπιτοχία των Ρωσικών στρατευμάτων εν Άρμενίαι, ήμπίδισε τους Τούρκους όπας—έξαικολούθησά τα έργα.

Οι Γερμανοί έμμένονσι πολύ εις την έκτέλεσιν του σχεδίου τοστού, το όποιον, εν τή σκέψει των, θα άποτελέσθον έλλείποντα κριόν εν τή μεγάλη ποταμιά δόδ Ρήνου—διώρυχης—Δουναβίου—Ευξείνου—Τύγγης—Πασιγγής, ήτις θα συνδέση τον Εύξεινον μετά του Περσικού Κόλπου.

Εν τή Μ. Ασία πάντοτε οι Τούρκοι σκέπτονται περί της κατασκευής σιδηροδρόμου συνδέοντος τα άνθρακωχεύα Ποντοπρακίας μετά της Κωνσταντινουπόλεως και περί άλλων τινών σιδηροδρομών τοπικού ενδιαφέροντος, όστις είνε ακόμη εν σχεδίω.

Εν τή Εύρωπαική Τουρκία θέτουσιν έλάττωμα μεταξύ Ρεθαιστού, κει μένης επί της Προποντιδος, και της πόλεως Μουρατίου, βορειότερον δ επί της μεγάλης γραμμής Άδριανουπόλεως, της όποιας ή στρατηγική σημασία είνε άναμφισβήτητος. Ότω, τα Τουρκικά στρατεύματα εκ Μ. Ασίας προερχόμενα θα δύνανται να έπιβιβάζονται εις Νικομήδειαν (Σαμί) διά Ρεθαιστών, και έκειθεν να έξαικολούθησιν τον δρόμον των διά του σιδηροδρόμου εις Μουρατίον, ήτις συνδέεται άμέσως μετά της Άδριανουπόλεως. Τοστω είνε οικονομία 269 χιλιομέτρων ως προς την χρησησοποιούσιν μέχρι τοσδε δόδον.

Εξ άλλου την γραμμήν ταύτην σφόδρα έπιθυμούν οι Βούλγαροι, όστις θα δύνανται να διεβιάζωσι τα προκόντα τον προωρισμένα εις έξαγωγήν άπ' εύθείας εις την Προποντιδα άντι να δανειζώνται την άπωτέραν δόδον της Κωνσταντινουπόλεως.

Μη λησμονήσωμεν δις κατέναντι της Ρεθαιστού επί της Άσιατικής όχθης της Προποντιδος κείται ή Παντερμα όπόθεν σιδηροδρομική δόδος—κατασκευασμένη υπό των Γάλλων—φέρει εις Σμύρνην. Η Ρεθαιστών λοιπόν θα δυννηθί ν' άποβή δι' όλα τα εκ Βουλκάνιον προερχόμενα έμπορεύματα, μέγας λυμνή διαμετακομίσως. Είνα πρόδηλον δις εκ Μ. Ασίας προερχόμενα είδη άντι να μεταφέρωνται διά της πλαγίας δόδου Κωνσταντινουπόλεως, δύνανται έπίσης να χρησησοποιώσι την νέαν δόδον.

Σημειώσωμεν έτις άλλο σχέδιον προβλέπον την σύνδεσιν του Ούζουμ—Κουπρού, σταθμού του σιδηροδρόμου νοτίως της Άδριανουπόλεως, μετά της Καλλιπόλεως.

Τουάντη είνε γοργώς διαγραφόμενη ή πολιτική διά τας μεταφοράς ή παραδεχόμενην υπό του Οθωμ. Κυράτους κατά τον μέγαν πόλεμον.

Περιορισμένα όμως άνευγράφηται αυτήν χωρίς εν τή παρόντι να την σχολιάσωμεν.

MAX OSCHILLER.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΦΩΚΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΙ ΚΥΠΡΟΥ

Φυσική και ήθική εικών του υπό της συγχρόνου χρονογραφίας και της ιστορίας.

Ός έρθε παρετήρησεν ή κριτική έπιτροπεία επί του Άβερωφιάου διαγωνισμού, δ ποιητής του όμνίου δράματος τον βασιλέα Νικηφόρον άπεικονίζει πιστώς εκ της ιστορίας αύτης διαγράψας το ήθος και τήν χαρακτήρα του, πρὸς σαφή δέ εκ της διδασκαλίας του δράματος κατανόησιν αυτού μεταφέρομεν ήδε εκ της ιστορίας την φυσικήν και ήθικην εικών του μεγάλου αυτοκράτορος και στρατηγού.

Από της 16 Αυγούστου 963 δ Νικηφόρος έγένετο αυτοκράτωρ των Ρωμαίων και έπίτροπος της αυτοκρατορικής αρχής εν όνόματι των δύο άνηλικών βασιλέων Βασιλείου και Κωνσταντίνου (τέκνων του βασιλέως Ρωμανού Β' και της Θεοφανούς) Η γε κατά την ήμέραν ταύτην ήλικίαν πενήτηντα περίπου έτών. Ο σύγχρονος αυτός χρονογράφος Λέων δ Διάκωνος έξ αυτοψίας περιγράφων αυτόν λέγει ότι είχε την όψιν προς το μέλαν μάλλον ή το λευκόν άποκλίνουσαν, άμυρρωδίαν έτι μάλλον εκ τοσούτων υπό τον καυστόν της Ασίας ήλιον έστρατειών. Πυκνήν, μέλαιναν και μακράν έτρεφε κόμην, μέλαινα δέ μικροτάτους όφθαλμούς, σύννου και μελαγχολικόν είχε το βλέμμα υπό άμυρρωφωτισόμενον φως, δασύται δέ έπεκάθητο όρρυς: ήρις ούτε πικρὰ ούτε λεπτή, ισχυρός δ' άποκλίνουσα εις γουπότητα κατά το άκρον βραχύς μάλλον και άραιός δ' πόγων και ψαρὸς παρά τὸς γνάθους. Ήτο βραχὺς τὸ σῶμα και παχύς, σχεδόν δ' έπειν πολύστροφος, στέγνα δέ και όμοια εύρύτατα. Ήτο σισπηλὸς τὸ ήθος, περιεστραλμένος, σκυθρωπὸς μάλλον, έμπαθέστατος. Η ασυνήθης αύτου σωματική ρώμη άνεδείκνυον αύτον άληθιή Ηρακλέα, ή σφραγισμένη δέ του βίου και ή άγνοή της ήθων ύπερίσχυε παρ' αύτῶ των βιαιοτάτων παιδών. Ηρέσκειτο εις τας βιαίας ασκήσεις, εν άρ και ηδούκνιμε ήτο ώσούτως μέγας κυνηγός, άλλ' έξω του θρησκευτικού αυτού βίου τα πολεμικά άπέτελούν το μέγα και κυριαρχούν αυτού πάθος. Εβίον μόνον ύπέρ του στρατού αυτού. Ο Λέων δ Διάκωνος βεβαίως δις ούδεις των συγχρόνων έξισούτο προς αύτον έβ συνέσει και σφραγισμένη. Ούδεις ήτο προμηθέστερος και άγχινοστερος αυτού περί τα πολιτικά, εύσταθέστερος δέ τα βουλευματα.

Και δέν προσείχε μὲν εις τους έπαίνους, νηφάλιος δέ ήτο, σοβαρός και άδυσώπητος. Ούδαμὸς ήτο άπάνθρωπος, άλλως ήτο ασύτηρος και σκεδόν πάντοτε δίκαιος. Άμελικός δέ έπεδεικνύετο εις τα στρατιωτικά έγκλήματα. Πρὸς τους ήττημένους έδεικνύετο πλήρης προήτιος, έφρόσον τοστω συνειβιάζετο προς τὰ φρικωδώς κτηνώδη ήθη της δεκάτης έκαιονταετηρίδος.

Ο Κωνσταντίνος Πορφυρογέννητος λέγει περί του Νικηφόρου ότι διεκρίνον τοσούτον υπό τε τή φιλανθρωπίαν και τή πολιτική τοσούτον έπιεικεία όσον επί τας πολεμικάς αυτού άρετάς.

Ο Ιστορικός της Αρμενίας Ματθαίος Έδέσις κάλλιστον άπονεμει έπαίνους εν τον Νικηφόρον ήτο άνήρ ρέων προς το άγαθόν, άγιος, έμπεμπόμενος υπό του προς τον Θεόν έρωτος, μετὸς άρετης και δικαιοσύνης, άνδρείος δ' εν ταύτῳ και εύτυχής εν ταις μάχαις.

Οκτίρμων προς πάντας τους εις Χριστόν πιστεύοντας έπεσκέπτετο τας χήρας και τους δεσπότας και έτρεφε τα όρφανά και τους πένθητας.

Εν τῳ Νικηφόρῳ, λέγει δ Σλουμβέργερ, ένυπήχη φύσις μετά άντιθέσεων. Ο προς τα πολεμικά έμπαθὸς, έχων άνήρ ούτος, δ θερμουργός και άκαταπόνητος ούτος στατιώτης ύπήρξεν ξείσου προς πλείστον συγχρόνως θεοσεβής, τοσούτον προς το θειον εύλαβής, ώστε καθ' άπαντα τον βίον αυτού φαίνεται τρέφων τον προς τον μοναστικόν βίον πόθον και έπανεύλημμένως έσκήφθη να καθή μοναχός, πόθον άκούωντος παράδωσον παρά τῳ αὐτῳ κείνῳ άνώδρι, όστις βραδύτερον εξ έρωτος προς το κοινή συμφέρον έμελλε ν' άποβή δ' ολμηρός και κερηρυγμένος άντιπαλός των μοναχικών ταγμάτων και ν' άνταγχή κατά των άπαλειπτων αυτών προς ένίσχυσιν της δυνάμεως των όρέξων μέχρι τοσούτου, ώστε να έπιστή καθ' έαυτού το μίος σύμπαντος τοσκληρόν.

Ο Ρώσος Συγκύρι άνεπαρέστησε την εικών του Νικηφόρου κατ' ίδιον αυτού τρόπον.

Ανάμνησά, λέγει, να φαντασθώμεν τον Νικηφόρον Φωκάν ως άνδρα βαθύς θεοσεβή, αλλά και τα μάλιστα δεισιδαίμονα, όστις κατ'ήτι αξίως να έκληφθή ως άγιος υπό των μοναχών, άν εν μέσω ήρέσκειτο να ζή και ύψ' ών επί μακρόν ήγατήθη, όστις ύπερετίμησε τον άσκητικόν βίον, άλλ' ίσως μάλλον θεορητικὸς ή πρακτικὸς, ως άνδρα λιτός και τρυφῶς βιούντα, νομοτήτην έφαρμόζοντα τον νόμον μετ' ύπεράτης σκληρότητος, αστήγρον, ήθιωδή, πανούργον, άπιστον, στρατηγόν έξαίρετον, άνδρείωτατον μέγχις ύπερβολής, τρυγόν και καθ' έαυτού, πῶσαν έπιποσύνην άναθέτονα εις τα στρατεύματά τρυ, ψυχρότατον, θαρραλεώτατον, άλλ' ούχί πάντοτε ίκανὸς εύσταθῆ κατά την διευθέτησιν των κοινωνικων και πολιτικων προβλημάτων, συγχάσις άπαιτητικώτατον προς το ύπικον, φιλοχρημάτων άνευ της έλαχίστης εύγενείας ασθημάτων, όλίγον λεπίον περι την εκλογήν των προς ένέργειαν μέσων όπως εύτυχί την έγοιστικήν έπιθυμίαν του.

Ο ήμέτερος δέ αόιδιμος Κ. Παπαρηγόπουλος καταστρέφει ούτω τον λόγον εν τή Ιστορία του Έλληνικού έθνους περί του Βασιλέως Νικηφόρου:

Πρὸς τον Νικηφόρον Φωκάν όφελει το Έλληνικόν έθνος μετ' ήτις ήμερον έννομοσύνην έξαίρετον καθ' ό άνακτίσαντα άπο των Μωαμεθανών την Κρήτην, την Κύπρον, και την μεσημβροδυτικήν Μ. Ασίαν, και άνωσάντα τον αυτόν Έλληνοσάρον διά της άναξωπρησίας του Χριστιανισμού. Αλλ' εν γένει ή ιστορία όφελει να όμολογήση ότι ύπήρξεν εις των άριστην βασιλέων του μεσαιωνικού Έλληνισμού.

ΕΝ ΤΩ ΕΠΑΡΧ. ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩ ΔΕΤΙΚΩΣΙΑΣ

Μεταξύ. Άχελίως Θεοφανίδου εκ Λευκωσίας, Ένδοντος, και Νεοφύτου Ν. Κεφάλα εκ Λευκωσίας νόν δε άγνώστου διαμονής, Έναγομένου.

Επί τή αίτήσει του κ. Σταυρινάκη Δικηγόρου διά τον Ένδοντα δι' της έξαιτείται διάταγμα διατάττον την τρώφ ή έπίδοσις της κλήσεως εν τή άγωγή ταύτη δύναιτα να θεωρηθί ως δέοντως γενομένη επί του Έναγομένου όστις άπουσίωσεν εκ Κύπρου ή δε διαμονή αυτού τυγχάνει άγνωστος, Τό Δικαστήριον τοστω άναγνόν την ένορκον όμολογίαν την καταθεθεισαν εν τή δικογραφία ταύτη υπό Άχελίως Θεοφανίδου Διατάττει επί του παρόντος ότι ή έπίδοσις της κλήσεως εν τή άγωγή ταύτη θα θεωρηθί ως δέοντως γενομένη. (1) Διά της καταγομείσεσι τή δαση αυτην φιλία της Εφημερίδος «Κωνσταντός Φύλας» της έκδομένης εν Λευκωσίη και κυκλοφορούσης εν Κύπρῳ, άντιγράφον της κλήσεως ήμων μετ' άντιγράφου του Διατάγματος τοστού. (2) Διά της τοκοκλήσεως παραμοιών άντιγράφων επί της της θύρας της τελευταίας γνωστής κατοικίας του Έναγομένου. (3) Διά της τοκοκλήσεως παραμοιών άντιγράφων επί του πίνακος τοσδικαστοσούτου και προαίτερος το Δικαστήριον τοστω Διατάττει όπω ή τα Μαΐου 1917 και όρω 9 π.μ. όμοιή προς άφούσιν της άγωγής ταύτης και εν ή περιπέσει δ' έναγομένου, ήθελε παραλείπει να εμφανισθί κατά την άνω ετηρημένη ημερομηνίαν, πῶς περαιτέρω είδοκοίσεσι διά τας σκοπούς της άγωγής ταύτης δια τοκοκλήσασιν εν τῳ πίνακι του Δικαστηρίου τοστού.

Εδδθη και συνετάθη τή 5 Μαρτ. 17. (δπ.) Εύαγγελίτης Δικαστής.

Ότι πιστή μετάφρασις Ib. Sorkot B. H. E. A.

ΕΝ ΤΩ ΕΠΑΡΧ. ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩ ΔΕΤΙΚΩΣΙΑΣ

Μεταξύ. Άχελίως Θεοφανίδου εκ Λευκωσίας, Ένδοντος, και Νεοφύτου Ν. Κεφάλα εκ Λευκωσίας και νόν άγνώστου διαμονής, Έναγομένου.

Τῳ Έναγομένῳ, Διά του παρόντος προστάσσομε δε να εμφανισθί ενώπιον του Δικαστηρίου τοστού κατά την 7ην Μαΐου 1917, ήμεραν Δευτέραν, και όρω 9ην της προμεσημβρίας, δια άκουσθήσασιν άγωγή τις, κληθεύσασιν καθ' όμων υπό του άνω σημειομένου Ένδοντος, έστω δ' εις γνάσιν όμων δις, έαν άπολίπη να εμφανισθί, δ' ένάγων δύναντα να έπιδώξη την άγωγήν αυτου ζην άλλης γνωστοπούσεως.

Ο ένάγων διά της άγωγής αυτου έξέτι 15. 10. 0 δυνάμει γραμματίου έκδοθέντος έφ' ήμων εις διαταγή του ένάγοντος την 20 Δεκεμβρίου 1906, ήζήσαντος την 1/14 Αυγούστου 1907, τόκων 10 ο/10 επί τῳ ζήσει μετ' ή έξοφλήσεως και τα έξοδα και τέλη της παρούσης άγωγής.

Εξεδδθη τή 5η Μαρτίου 1917. Διά τον ένάγοντα Στ. Η'. Σταυρινάκης Δικηγόρος.

Ότι πιστή άντιγραφοσ Ib. Shevket B. H. E. A.

ΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΙΕΤΡΟΥ

εν τή άγορῳ Κουρουπόσασιν μετεκομίσθη μετά τρία καταστήματα περαιτέρω επί της αυτης δόδου.

Η πελάται του θα εύρίσκη ως πάντοτε εν αυτῳ άμεμπτον καθαριότητα και πρόθυμον υπηρεσίαν και περιποίησην.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ διευθύντρια του κοινοτικού της πρωτενοούσης Έκθετοροσίου γνωρίζουσα άνάγνωσιν και γραφήν. Η βουλομένη άποταθήτω, δι' αίτήσεως, προς τον Ταμίαν του Έκθετοροσίου κ. Ι. Μιχαηλίδην.

23. 2. 17. ΕΚ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ.

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΜΗΝΗΣ

ΕΚΦΩΝΗΣΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ

Μ.Ι. Μ. ΜΥΡΙΑΝΘΟΥΣ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

κατά τὸ ἐν τῷ ἐν Λευκωσίᾳ Ἀναγνωστήριον. ἈΓΑΠΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, κατά τὴν 5(3)1917 τελεσθέν

Μακαριώτατε Δέσποτα καὶ λοιπὸν φιλόμορσον ἀρχιεπίσκοπον,

Ὁδὴ κατὰ τὴν οὐχὶ ὑπὸ λύπης συννεφισμένην, οὐχὶ μετὰ θαυμάσιον, ἀλλὰ πλήρως ὑπερφανείας δικαιοσύνης, ἀλλὰ ἐμπλῆκει ἐνθουσιασμοῦ καὶ εὐφροσύνης, ἀλλὰ πλήρως γήθους καὶ φρονήματος συνήλθομεν εἰς τὸ ἐξαίρετον καὶ λαμπρὸν τοῦτο πατριωτικὸν σωματεῖον, ἵνα τελεσώμεν φέρων εὐλαβείας καὶ σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν μνήμην τῶν νέων ἁγίων πρωταθλητῶν καὶ δημοσυργῶν τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς Πατρίδος, τῶν ἡμετέρων ἡρώων τῶν 1912 καὶ 1913, οἱ ὅποιοι ἔσχον τὴν ἀπάντη τῶν τριῶν ἐν ἀγωνισθῆναι καὶ νὰ πέσουν ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ὑποδούλων ἀδελφῶν.

Ἡ Πατρίς, μὴ τὴν φιλοσοφίαν καὶ εἰς ὑπερβολὴν τρυφερά καὶ εὐαίσθητος, ἐν αὐταῖς ἐν ταῖς στιγμαῖς, κατ' ἄξ ἑξάλλως ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ ἀστραποβολοῦσα ἐκ τῆς λαμπρότητος καὶ ἀκτινοβολοῦσα ἐκ τῆς δόξης, διὰ τῶν ὁποίων ἐκίστην νέαν ἡμέραν ὑπὸ τὸν δρυμαρτῆν τῶν Τυροκοκτόνων καὶ τῶν Βουλγαροκτόνων τηλεβόλων ἀπεψάντων αὐτὴν τὰ τρώακια τὰ λαμπρά καὶ οἱ θραύσμοι οἱ ὑπέροχοι, τοὺς ὁποίους κατήγον ἐν τοῖς ἀμαρτωλοῦσι τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας πεδίοις οἱ ἡμίθεοι αὐτῆς υἱοὶ—ἡ Πατρίς, λέγομεν, ἐν αὐταῖς ἐν ταῖς μεγάλας στιγμαῖς, κατ' ἄξ διὰ τοῦ τριτοῦ αἵματος τῶν ἡρωϊκῶν αὐτῆς τέκνων ἀνεγέρσασθε τὰς ἀνεπαρκεῖς μεγαλείας καὶ ἀφράστους ὕψους νέας σελίδας ἐν τῇ χρυσῇ αὐτῆς ἱστορίᾳ, δὲν ἐλησμονήσασθε τὰ τέκνα αὐτῆς ἐκείνα, εἰς τὰ ὅποια ἐλάχεν ἡ ἀνεπείρητος τιμὴ καὶ εὐτυχία ν' ἀγωνίζονται καὶ νὰ πίπτωσιν ἐν τοῖς κατὰ τὴν μυσσῶν καὶ πρωτοανίων αὐτῆς ἐχθρῶν πολέμοις ἐκείνοις ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ὑποδούλων εἰσοῖς τέκνων αὐτῆς καὶ ὑπὲρ τῆς δόξης καὶ ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου αὐτῆς. Δὲν ἐλησμονήσασθε τοὺς νέους ἡρώας, οἱ ὅποιοι ἀμύλωνοι ἦσαν πρὸς τοὺς πατέρας καὶ προπατόρας αὐτῶν προβατὸν τὰ γενναῖα αὐτῶν στήθη καὶ ἠγωνίζοντο κατὰ τὸ ἐχθρὸν καὶ ἠρῶον τὴν Ἐλευθερίαν τὸ θεῖον μὲ τὸν τριτὸν αἵμα καὶ μὲ τὰ δατὰ αὐτῶν ἐθελούτων καὶ ἐκρηπιδίων πάγκαιον καὶ ἠρῶον τὸν νάβη τῆς δόξης καὶ τῆς εὐδαιμονίας καὶ τοῦ μεγαλείου αὐτῆς. Ἡ Πατρίς μὴ λησμονήσασθε τὰ τρωακία αὐτῆς τέκνα ἀπόφρασι ἔχουσα μὴδέποτε νὰ τὰ λησμονήσῃ καὶ εὐγνωμοσύνα πρὸς ταῦτα, ὑπὸ τὴν κλαγγὴν ἐν τῶν δειλῶν καθιερωτῆν Κυριακῇ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἡμέραν, κατ' ἄξ οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνας φέρων εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας πρὸς τὴν μνήμην αὐτῶν νὰ τελεῶμεν ἐπιτασομέθαι.

Ἰδοὺ διατὶ οὐχὶ κατὰ φρεσὶν, διατὶ μετ' ὑπερφανείας καὶ ἐνθουσιασμοῦ πλήρως, τέκνα εὐχόμενος καὶ ἡμεῖς τῆς μεγάλης, τῆς θερμουργοῦ, τῆς ἡρωστικῆς καὶ ἐνδόξου Ἑλληνικῆς Πατρίδος, συνήλθομεν ὡς εἰς νάβη τῆς Πατρίδος εἰς τὸ ἐθνωφελεστάτον τοῦτο σωματεῖον καὶ ἐπιτελοῦμεν τὴν μνήμην τῶν ἡμετέρων ἡρώων τῶν 1912 καὶ 1913, οἱ ὅποιοι προσήνεγον εἰς τὴν Πατρίδα τὴν βιομένην καὶ τὴν ὑστάτην τοῦ τριτοῦ αἵματος αἵματος ρανίδα. Καὶ ἐν μέσῳ τῶν πικρῶν, τὰς ὁποίας ἐκκαίρει ἡ Ἐθνικὴ ψυχὴ, καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀγωνιῶν, τὰς ὁποίας τὸ Ἔθνος σὺμπαν διέρχεται κατὰ τὰς χαλεπὰς ταύτας ἡμέρας, ὡς παρηγορίας βάλλασμον ἐπιπέσει εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἡ ἀναδρομὴ εἰς τὸ πρόσφατον τοῦτο παρελθὸν καὶ ἡ ἐπιτέλειος τοῦ ἱεροῦ τριτοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν μνήμην τῶν ἡρώων τῶν χθεσινῶν εἰς μεγαλοσυργῆσαν ἀνακούρην καὶ ἡρεμίαν προσπορεῖ εἰς ἡμᾶς καὶ συνερχόμεθα εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ, γαλλοβιζόμενοι ὅπως εἴπω, διασιθάνομεθα καὶ πάλιν ζωηρὰς τὰς ἀκοιμήτους ἐλπίδας καὶ παραδόσεις τοῦ Ἐθνοῦ καὶ τὰ εὐεραία περὶ τῆς ἀναστάσεως τῆς μεγάλης ἡμῶν Βυζαντινῆς αυτοκρατορίας, τὰ ὅποια κατὰ τὴν μακρὰν καὶ ἀπαισίαν τῆς μαῦρης δουλείας νύκτα κατήγαγον, καὶ καθ' ὁδὸν καὶ ἐνεκαρπίστον τὸ Γένος καὶ τὰ ὅποια ἀπὸ τοῦ 1821 πραγματοποιήματα ἤρξαντο καὶ μὴ πρὸς τοῦτο ἐναγέρσασθε ὁσμερὴν καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι διαγράφονται καὶ διαλάμπουσιν. Διασιθάνομεθα εἰς τὴν πεποδηθῆς ἐδραία ἡδύνην καὶ παρηγορεῖ ἡμᾶς, εἰς τὴν ἑλπίδα Βουλῆς, ἡ

ὁποία ἀνῆκεν τὴ πάντα εἰσπεῖ καὶ διευθύνει, ἡγε βεβαίωτατον, εἰς ἑπαιεὶ καὶ ἂν χωρήσῃ τὰ πράγματα ἐν τῇ δυνάμει τῶν παρόντων μεγίστων πολέμων, λαμπρῶν καὶ αἰσίαν ἐπιφύλασσει τοῦ εὐλόγημένου ἡμῶν Ἐθνοῦ τὸ μέλλον.

Ἐθνωμονοῦμεν λοιπὸν, ἄγιοι καὶ ἀθλοφόροι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Πατρίδος ἀγωνισταί, εἰδοὶ ἐν τῇ μνήμῃ τῶν μεγαλοσυργῆσαν ὁμῶν εὐλακόμεν τὴν λήθη τῶν περὶ ἡμῶν πικρῶν καὶ ἐν ταῖς δάφναις ὁμῶν τὰς ἀμάρταντος καθήκοντα ἀνεκταῖσαι τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἄδυνα. Μακαρία ἡ ἔδρα, ἡ νὰ περυσθῆτε ἡδύτοχρησάτε, ἡρώας καὶ τίτνας καὶ ἡμίθεοι μαχηταί τῆς Ἀγιορράχης καὶ τοῦ Μπιζανίου, τοῦ Κιλίκης καὶ τοῦ Λαγανά, καὶ τῆς Κρήνας καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ πάντες οἱ σῆς ἡσπασθῆ καὶ ἐνηγαλλισθῆ ἐν τοῖς πολέμοις ἐκείνοις ὁ θάνατος. Τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν ἑλευθερωθεῖσων νήσων τὸ χόμα τὸ ἔγινον, τὸ ἔπειον ἐπὶ τὸ σφύρον ὁμῶν αἶμα καὶ ἐκάλυψε τὰ ἀλκιμα καὶ ὠραία ὁμῶν σώματα, ἀλαφρὸν ἐναγκαλλίσσεται ταῦτα καὶ ὡς κειμήλια ἐγκρόπτεται καὶ φυλάττει ἐν ἑαυτῷ τὰ ἱερὰ ὁμῶν δατὰ, ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν δὲ θαλασσοπῆν τοῦ Ἥλιου τῆς Ἐλευθερίας ἀνθῆν φέει κατὰ πᾶν παρερχόμενον ἐπὶς ὄρατα εἰς ὅμοιον καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς ὅμας τοὺς ἀπελευθερωτάς καὶ πρὸς παραδειγματισμὸν καὶ εὐφροσύνην τῶν ἐπιζώντων καὶ τῶν ἐπιγυνομένων.

Ἔμεῖς δὲ, ψυχὰι μακάριαι καὶ ἀγαλαὶ καὶ τρισάγιοι τῶν νέων τούτων καλλιπῶν τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Πίσσεως ἀδελφῶν, ἡδελφωμένοι καὶ συνῆκδομοί μετὰ τὰς ψυχὰς τῶν πατέρων καὶ προπατέρων ὁμῶν προσβύετε παρὰ τῷ ὕψιστῳ, παρὰ τὸν θρόνον τοῦ Ὁμοίου παρεδραῖε, ἔπος ὁ εὐερατοπολιτῆς ὑπὸ τοῦ Ἐθνοῦ στρατηλάτης καὶ ὑπὸ τῶν ἔθνικῶν ἐλπίδων καὶ παραδόσεων προσδοκῆθεις καὶ ἀναστατῆς ἡμῶν μαρτυροῦσιν βασιλεῖς, Κωνσταντίνος ὁ Β' ὑπὸ τὴν περιούριον καὶ μεγαλοφῶν τὸ ὅποιο ἤγεισαν συντελέσατε τὰ μεγαλοσυργήματα καὶ κατηγγάγετε τοὺς θριάμβους καὶ ἐστήσατε τὰ τρώακια κατὰ τοὺς δύο πολέμους τοῦ 1912 καὶ 1913—προσβύετε, λέγομεν, πρὸς τὸν τοσοῦτον ἀγαπῶντα τὸ ἔθνος ἡμῶν—ἠαντοδύναμον θεόν, ἔπος ὡς τάχιστα σημάη ἡ ὠρα, κατ' ἄξ ἡν ὁ μέγας καὶ τροπαιοφόρος στρατηλάτης βασιλεῦς Κωνσταντίνος ὁ Β', ὑπὸ τὴν βοήθειαν τοῦ ὕψιστου καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἡδύτου τῆς Ἰεραρχίας τῆς μεγάλης πύλας Στρατηγῶν δὲ σπύσῃ μετ' ἑλίου τοῦ ἐνδόξου καὶ ἀγρητῆτος ἐνόπλου Ἐθνοῦ νὰ λύσῃ τὰ δεσμά καὶ τῆς Ἀλβανίας καὶ περιλάμπου τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ φερωνύμου αὐτοῦ πύλου καὶ πύλης δόξης καὶ αἰγλῆς ἡ ἀναγορευθῆν ἐν τῷ νάβη τῆς Ἁγίας Σοφίας μέγας καὶ κραταίως αυτοκράτωρ τῆς ἀναστῆσης ὁμῶν μεγάλης Βυζαντινῆς ἡμῶν αυτοκρατορίας!

Ἡ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΡΟΜΑΝΩΝ

Ἡ ἀρχὴ τῆς δυναστείας τῶν Ρομανῶν ἐν Ρωσίᾳ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1612, ἀποσπῶσα ἀπὸ μίας σπηρτωδοῦς διὰ τὴν Ρωσίαν ἐκλαστικῆς. Ὁ ἡγεμὼν τῆς Μόσχας Δημήτριος ἀπὸ τοῦ 1602, ἐπαφελούμενος τὰς διαφροσύνης τῆς Χρυσῆς Ὀρθῆς (πολεμικῆς μογγολικῆς φυλῆς) ἐπεχειρήσων ἔπος ἀποσπῶσιν τὸν Ταταρικὸν ζυγὸν ἐπὶ τῆς Ρωσίας καὶ ἐνίκησεν τὸν Χάνην αὐτῆς Μαμάι παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ταντίδος δι' ὃ καὶ ἐπονομάσθη Δυναστὴς (Δὸν=Γάνα). Νεῖ ὄμοις ταταρικά κῆματα ἐπέλθοσαν καὶ ἀνακαταστάθη τὴν Μόσχαν ἐξέβαλον καὶ αὐτῆς τὸν ζυγόν.

Ἡ ἀπελευθερώσις συντελέσθη μετὰ ἑνα αἰῶνα, ἐπὶ τοῦ Ἰωάννου Γ' (1462—1505) ἀπὸ τῆς Χρυσῆς Ὀρθῆς συγκλονισθεῖσα τῷ 1398 ὑπὸ πλῆρη τῶν ἄλλων κατακτητῶν τῆς Ἀσίας—Τιμερλάνου, διεμειλοῦ ἡ διαφόρου Χάνου. Ὁ Ἰωάννης ὁ ἐπικαλούμενος Γκόρδιο ἡ ὁ Ὑπερήφανος, ὁ διαπρεπῆτος τῶν προακρίτων τοῦ Μεγάλου Ἡέρου προεκήρυξε τὸ ἀδίαφρον τῆς Μοσχῆς τῷ 1476, ἀνεδέχθη ἀπόλυτος κύριος τῆς Ρωσίας, σωμαρχίας μετὰ τὸν Χάνου τῆς Κριμαίας καὶ ἠρνήθη τὸν φόρον εἰς τὴν Χρυσὴν Ὀρθὴν καὶ ἐπέλαθε κατ' αὐτῆς ἡν ἐμνήσθησε τῷ 1480, ἐνεκεν δὲ γὰ

μου τοῦ μετ' ἀνεμῆς τοῦ τελευταίου τῶν Παλαιολόγων, ἐπέστηκεν εἰς τὸν θρόνον τὸν τὸν Δικέφυλον Ἀερόν. Διαδοχῆς τὸν ἐγένετο τῷ 1533 ὁ Ἰωάννης Δ' Βασιλεῖς ὁ Τρομερός. Ἐνίκησεν οὕτως καὶ ἠγωνιστῶν ἀπὸ τοῦ 1552—1554 τὰ δύο Χανάτα Καζάν καὶ Ἀστραχάν εἰς τὸ κράτος του. Ὁ θάνατος τοῦ Φαῖδου ἡ Θεοδορεῦ, τελευταίου βασιλῆ τῆς δυναστείας τοῦ Βλαδμίρου Νομομάχου τῷ 1598 περιήγαγε τὴν Ρωσίαν εἰς φρικτῶδες χάος πολέμου καὶ ἀναρχίας. Ὁ Δημήτριος, ἀδελφὸς τοῦ ἡγεμόνος τούτου ἐδολοφονήθη τῷ 1591 ὑπὸ τοῦ γυναικαδέλου τοῦ Βόριδος Γοδουνοῦ, ὅστις καὶ ἀνῆλθε τὸν θρόνον καὶ παρέμεινε ἐπ' αὐτοῦ μέχρι τοῦ 1605, δεῖς οἰαρά μνηστήρων λοχουζομένων δεῖς ἐκαστος κτήσων ἡ τοῦ ἑξαφανισθεῖς Δημήτριος καὶ οἰτινες εἰνα γνωστοὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς Ψευδοδημητριοὶ ἀνοσιτίωσαν τὸ κράτος.

Οἱ Πολωνοὶ ἐπαφελούμενοι τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἐπέβαλον μετὰ τῶν τῶν Βλαδίσλαου, υἱὸν τοῦ βασιλέως αὐτῶν Σιγισμόνδου Γ' Βάσα. Ἡ Μεγάλη Νοβγορόδ ἐξέλεξε κυρίαρχον ἡγεμόνα τῆς Σουηδῆν καὶ ὁ διαμελισμὸς τῆς Ρωσίας ἐπαρνετο ἄνευκος, δεῖς ἐπέλθεν ἔθνικῆ ἐπαναστάσις ὁργανωθεῖσα ὑπὸ τῆς φωνῆς τοῦ πατριῶνου Μινίν, ἄπολο κροσκόλου ἐν Νιζν-Νόβγοροδ καὶ ὑπὸ τῆς ἡγεσίας τοῦ πρίγκηπος Ποζάρσκη ὅστις κατάρθωσεν τῷ 1612 νὰ ἐκδιώξῃ τὸν ἐχθρὸν ἀπὸ τῆς πρωτεύουσῆς. περιεχίθη εἰς τέρφον καὶ πληρωθείσης σφαιρῆς.

Τότε ἡ ἐκλογὴ ἔλαγεν ἐπὶ κυρίαρχον ἔθνικῶν, εἰς τὴ μέλοστοδοκίαν Ρομανῶν, σπουδαῖον ὁ ἐθνηλογίας μετὰ τὸν τῶν τῶν Ρωθικῶν, ἐπὶ τὸν νέον Μιχαὴλ Φαῖδουροβιτς, ἀπᾶσαν τὸν ἀνδρὸς μετ' οὐδ' ἄρχικα ἡ Ρωσία νὰ γίνεταί δυνάμεις εὐρωπαϊκῆς.

Κατὰ τὴν ἀνοθὸν τοῦ Πέτρου εἰς τὸν θρόνον, τὸ Ρωσικὸν κράτος ἐγαυρίσθη ἐπὶ ἀπὸ τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης. Ἐντεῖθεν οἱ μακροὶ ἀγῶνες πρὸς τὸν Κάρολον Β' τῆς Σουηδίας αἰτίως ἤρξαντο διὰ τῆς ἤτης τῶν Ρώσων ἐν Νάρβα τῷ 1700 καὶ ἔλαξαν τῷ 1709 ἐν Πολτάβα διὰ τελείας νίκης τῶν Ρώσων κατὰ τὸν Σουηδῆν. Διὰ τῆς ἐκρήνης τῆς Νουστὰδ τῷ 1721 ἡ Σουηδία ἀπέβη τὴν Λιβονίαν καὶ Ἑσθονίαν, ὡς καὶ τὴν Καρελίαν καὶ Ἰγγρλίαν εἰσὸν τῷ 1703 ὁ Μ. Πέτρος κατέβαλε τὰ θεμέλια τῆς Πετροπολέως.

Τὸν Μ. Πέτρον διέδεξε τὴ ἀνεμῆ τὸν Ἄννα Ἰουαννόβνα καὶ ταῦτην ἡ νεωτέρη θυγάτηρ τῆς Ἐλισάβετ.

Τῷ 1762 διὰ τροποποιήσεως τοῦ συστήματος ἀνηγορεύθη Τσάρος ὁ ἀνεμῆ τῆς Ἐλισάβετ Πέτρος Γ' Ὁλοσιάν Γκοττφρόν, θαυμαστῆς τοῦ Βασιλέως τῆς Πρωσίας Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου.

Ἐξ μετὰ τοῦτο μῆνας διὰ στάσεως ἀνῆλθε τὸν θρόνον ἡ Αἰκατερίνη Β' ἡ Μεγάλη, ἡτις συνέλαβε καὶ τὴν ιδεάν τῆς καλυφθῆσεως τῆς Βυζαντινῆς αυτοκρατορίας διὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου. Τὸ 1783, ἄπασα ἡ Κριμαία κατελήθη ὑπὸ τῆς Ρωσίας καὶ τῷ 1792 διὰ τῆς ἐκρήνης τῶ Ἰασίου τὰ θρία τῆς Ρωσίας ἐπέστησαν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Δνειστέρου.

Τὰ θρία τῆς Ρωσίας ἐξετάθησαν εἰς περαιοτέρω διὰ τοῦ πρώτου διαμελισμοῦ τῆς Πολωνίας μεταῦ Ρωσίας, Πρωσίας καὶ Αὐστρίας τῷ 1773, καὶ δευτέρου τοιοῦτον τῷ 1793 καὶ τῷ τρίτῳ τῷ 1795.

Τῷ 1796 ἡ Μ. Αἰκατερίνη ἀπέθανεν ἐν μέσῳ τῶν μεγάλων ἐπιτυχῶν αὐτῆς, καὶ διέδεξε αὐτὴν ὁ υἱὸς τῆς Παύλος, ὅστις ἐνηργήθη κατὰ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῷ 1799 ὁ πύοτελος κατὰ τῆς Γαλλίας ρωσικὸν στρατεύμα ὑπὸ τὸν Σουβιάφωφ.

πέθανε τῷ 1804 καὶ τούτου διέδεξε ὁ υἱὸς τοῦ Νικολάου Β' τῷ 20(2) Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ὁ ἀνεμῆς βασιλεὺς Τσάρος Νικόλαος Β' ἐγεννήθη τῇ 6(18) Μαΐου 1868, ἐνεμφρῆθη τὴν πριγκιπίσαν Ἀλκήν τῆς Βάσας, (Ἀλεξάνδραν Θεοδορεῖβναν) ἔγγονῆ τῆς Βασίλισσας Βικτωρίας, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ἑνα υἱὸν τὸν Ἀλέξιον Νικόλαεβιτς τῇ 30(12) Ἀγροῦστου—1904 καὶ 4 θυγατέρας Ὀλγαν, Τατιανήν, Μαρίαν καὶ Ἀναστασίαν.

Ἐπίδοτος Αὐτοῦτος ἀνηγορεύθη τῇ 20(12) Ἀγρ. 1904 ὁ Μ. Δουξ Ἀλέξιος Νικόλαεβιτς.

Ὁ Τσάρος Νικόλαος Β' παρηγήθη τῆς κληρονομικῆς μοναρχίας του καὶ ἐξ ὀνόματος ἐπὶ τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Τσάρεβιτς Ἀλεξίου Νικόλαεβιτς ὑπὸ τοῦ Μ. Δουκῆς Μιχαὴλ Ἀλεξάνδρουβιτς νεωτέρου κατὰ δέκα ἔτη ἀδελφότης.

Ὁ Μ. Δουξ Μιχαὴλ ὑπὸ τὰς ἐνεστάσας ἐν Ρωσίᾳ συνθήκας ἠρνήθη νὰ ἀναλάβῃ τὴν μοναρχίαν.

Ἡ αἰτήσις τοῦ κ. Σωτηριάδου διὰ τὸν ἀνάγοντα δπως τὸ Δικαστήριον διατάξῃ τὴν τράπακ δέον νὰ γίνῃ ἡ ἐπίδοσις τῆς εἰδοποιήσεως τῆς ἀνω ἀγωγῆς πρὸς τὸν Ἐναγομένον παρὸς τυράχει ἀνώστου διαμονῆς παρουσία σθείας δπως συζητηθῆ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κ. Σωτηριάδου διὰ τὸν ἀνάγοντα.

Τὸ Δικαστήριον τοῦτο διατάττει ἵνα ἡ ἐπίδοσις τῆς εἰδοποιήσεως πρὸς τὸν Ἐναγομένον γίνῃ διὰ τῆς δημοσιεύσεως ἐνδὸς ἀντιγράφου τοῦ κλητηρίου ἐντάλματος καὶ ἐνδὸς ἀντιγράφου τοῦ διατάγματος τούτου εἰς δύο συνεχτῆ φύλλα τοῦ «Κυριακοῦ Φύλλου», καὶ διὰ τῆς τοιχοκολήσεως ὁμοίου ἀντιγράφου ἐπὶ τῆς τελευταίας κατοικίας τοῦ εἰρημένου Ἐναγομένου καὶ ἐπὶ τοῦ πίνακος τῶν εἰδοποιήσεων τοῦ Δικαστηρίου τούτου. Ἐὰν ὁ εἰρημένος δὲν ἐμφανισθῆ πρὸς τὸ Δικαστήριον τὸν ὅσον εἰς τὰς 9 π.μ. τὴν Δευτέραν 23ην Ἀπριλίου 1917, ἐπίδοσις οἰαδοθήσεως περαιτέρω εἰδοποιήσεως εἰς αὐτὸν δὲ γίνεταί διὰ τῆς τοιχοκολήσεως. ἔπὶ τοῦ πίνακος τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

Ἐξεδῶθη καὶ συντάχθη τῇ 10(9)917. (Ὑκ.) Π. Χριστόπουλος Δ. Α. Α.

Ὅτι πιστῆ μεταφρασις Η. Fikri Β. Πρωτοκολλητῆς.

ἘΝ Τῷ ΕΠΑΡΧ. ΔΙΚΑΣΤΗΡΙῸ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ Ἀριθ. 106(9)17. Μετὰ εἰξ Ἐκ. Μαραθοβουινῶτου ἐκ Μαραθοβούνου καὶ Ἐνάγοντος, Ἐναγομένου, Ἐκρυπτικού Ἡσαβίλ ἐξ Ἀγκαστίνας καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς Ἐναγομένου.

Τῷ Ἐναγομένῳ, Διὰ τοῦ παρόντος προστάθεσθε νὰ ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου κατὰ τὴν 23ην Ἀπριλίου 1917 ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὅσον 9 τῆς προσημομηρίας, δεῖς ἀκουσθήσεως ἀγωγῆς τῆς κληθείσας κατ' ἡμῶν ὑπὸ τοῦ ἀνω σημειομένου Ἐναγομένου, ἔπος δ' εἰς γνῶσιν ἡμῶν δεῖ, ἐὰν ἀποκλιπῆ νὰ ἐμφανισθῆ, ὁ ἐνάγον δύναται νὰ ἐκδιώξῃ τὴν ἀγωγήν αὐτοῦ ἀνεῦ ἄλλης γνωστοποιήσεως. Ὁ ἐνάγον διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ ἔστω πρ' ὁμῶν 1 Γρ. 1782 δυνάμει γραμματικῶν ἐκδοθέντος ὁρ' ὁμῶν εἰς τὴν διαταγῆν τοῦ ἀνάγοντος τὴν 27ην Δεκεμβρίου—1915 καὶ λήξαντος τὴν 1ην Ἰουλίου 1916 ἐντόσως πρὸς 12 ο/ο ἀπὸ τῆς λήξεως. 2) Γρ 37 1)2 συμπλεφονημένον τμήμα 1)2 κοιλῶν βρωμῆς τῆς ὁλοῦν ὁ ἐνάγον σὰς ἐπώλησε καὶ σὰς παρέδωκε τὴν 31-12-915 μετὰ τῶν νομίμων τόκων ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, καὶ 3) τὰ ἔξοδα. Ἐξεδῶθη τῇ 10(9) Μαρτίου 1917. Διὰ τὸν ἐνάγοντα Γ. Σωτηριάδης.

True Copy Η. Fikri A.R.D.C.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΠΕΣΟΝΤΩΝ

Ἡ π. Κυριακῆ, καθιερωμένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἰς προσκύνῃν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπιτάσθη παρ' ἡμῶν μετὰ πολλῆς σεμνοταπεινῆς καὶ κατανοήσεως. Τὴν πρωτὴν ἱεροφύργησεν ἡ Α. Μ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀποστ. Λουκά, ἐν τῷ Καθεδρ. δὲ Ναῷ Ἀγ. Ἰωάννου ἐχοροστάτησεν ὁ Π. Μ. Κεῖλιος κ. Μελέτιος Μεταξάκης καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Φανεραμένης ἱεροφύργησεν ὁ Π. Μ. Πάφου κ. Ἰάκωβος καὶ ἐκήρυξεν ὁ ἐκ τῶν καθηγῆτων τῶν θεολογικῶν κ. Ι. Παπαποφρυγίου. Ἐκκλησιαστ. Μνημῶσυνον.

Τῇ 10 π.μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐτελεσθη ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατριδος πεσόντων δι' ὅλων τῶν μακρῶν τῆς φυλῆς ἡμῶν ἀγῶνων, προεξάρχοντος τοῦ Μ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ συμπαραταμῆτων τῶν Ἀγ. Συνοδικῶν Π. Π. Μ. Μ. Πάφου καὶ Κεῖλιου. Τὸν νάβη ἐπλήρωσε πυκνὸν ἐκκλησιασμα, προσήλθοσαν δὲ ἐν σάματι αἱ μαθήτριαι τοῦ Διδασκαλείου καὶ τοῦ πλῆθους Παρθεναγωγέων καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Π. Διδασκαλείου, τοῦ Π. Γυμνασίου καὶ τῶν ἀνωτάτων τάξεων τῶν Ἀστικῶν Σχολῶν μετὰ τῶν λοθάρων καὶ τῶν σσημῶν αὐτῶν ὡς καὶ τὸ σῶμα τῶν Προσκύπων.

Ἐπιμνημόσυνον εἶπε λόγον ὁ Π. Μ. Κεῖλιος κ. Μελέτιος Μεταξάκης θέμα τούτου λαβὼν τὴν τοῦ ἀμνηστῶτος Ἀυτοκράτορος Ἡρακλείου προσφώνησιν πρὸς τὸν στρατὸν αὐτοῦ, δεῖς οἱ σύμμαχοι αὐτοῦ κάτοικοι τῆς Κολχίδος ἀποκαταρῆσαντες καλῶς ποδουλιόσαντες κατέλιπον αὐτόν. Ἐπὶ πλῆθος ἡμᾶς, ἀδελφοί, μὴ ταρταῖται. Θεοῦ γὰρ ἔλεος εἰς διώξει χίλους. Θύσομεν οὖν τῷ Θεῷ ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῶν τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν σπηρτῆς. Ἀδελφοί, σπηρτῆ μαρτύρων ἵνα ὁ μέλλον ἡμῶν ποιήσῃ ἀκαλοῦς ὀπανημοῦς θέλων νὰ ἐφαρμόσῃ τοῦτο εἰς συγχρόνους περιστάσεις πολὸν διαφροσύνης τῶν τοῦ Ἡρακλείου, διότι ἐκείνος θὰ ἠγωνίζετο κατὰ τοῦ Μαοδεῖσμοῦ, ἀδιאלάκτου πολεμίου τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ χωρηῖαντος μέχρη τῆς Χαλκηδόνας αὐτῆς ἐναντι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἀναλάβῃ τὸν ἀλκιμα κωτιθένα Τιμίου Σταυροῦ, ἐν

